

У време преминања сцијентистичке критике која, бавећи се поступком, занемарује значење дела, спектар идејних и „мисаоних“ зрачења, Јеротићеве анализе постају још неопходније. Јеротић не користи психолошки и психоаналитички инструментариј да би „разрешио“ загонетку дела и исцрпео њихова значења, него да би откривао латенције, „невидљиво“, некад у равни самог дела, некад у равни пишчевог живота. Недогматичан дух, темељно образован, Јеротић оштроумним анализама открива свет „иза огледала“, богати наша сазнања о ствараоцима и стваралаштву интерпретативним нијансама велике аналитичке вредности.

Из рецензије Петра ЦАЦИЋА